

Truyện ngắn
Chủ đề: Tết
Tác giả: Diệp Mỹ Linh

XUÂN BÊN BỜ VŨNG ÁNG

Ba chữ Ga Hải Phòng vừa khuất, Đông khép mắt, muốn giữ lại trong lòng hình ảnh của Hải Phòng. Bất ngờ, tiếng *violon* ni non từ Iphone của Hà – vợ của Đông – rồi tổng hợp âm thanh của *piano* và nhiều nhạc cụ nhẹ cùng hòa vào, tạo nên dòng nhạc thiết tha, mượt mà như từng lượn sóng rạt rào ve vuốt giải cát vàng. Chỉ một thoáng thôi, giọng *soprano* vút cao:

“Lìa xa thành đô yêu dấu,
một sớm khi heo may về...
Nhìn em mờ trong mây khói,
bước đi nhưng chưa nở rời...” (1).

Đông chợt cảm thấy bồi hồi, xót xa như ai vừa khơi dậy từ tâm thức u hoài của chàng hình ảnh chàng đang bịn rịn chia tay với Yến, khi chàng theo gia đình xuống tàu “há mồm”, di cư vào Nam, năm 1954.

Năm 1954, trong khi sắp hàng chờ xuống tàu, nghe tiếng gọi “*Anh Đông!*” Đông quay sang. Nhận ra Yến, Đông vội rời hàng chạy nhanh đến:

–Yến! Em làm gì đây?

Yến chỉ quẹt nước mắt. Đông cầm tay Yến, tiếp:

–Yến đi với gia đình anh, nhé!

Yến lắc đầu. Vừa khi đó, Đông nghe tiếng Bố gọi, Đông vội thả tay Yến ra. Yến khóc lớn:

–Anh Đông! Ở lại với em, đừng đi!

Đông chưa kịp tỏ thái độ thì Bó đến, nắm tay, kéo Đông trở lại với gia đình!

Sau này, nhiều khi nhớ lại mỗi tình thơ và hình ảnh Yến trong buổi chia xa năm xưa, Đông thường tự hỏi không biết cuộc đời của Yến bây giờ ra sao? Nàng có trở thành “nữ hộ lý” hoặc “cán bộ gái” trong đoàn quân xâm chiếm miền Nam hay không? Những khi chiến hạm công tác dài hạn, đêm đến, từ đài chỉ huy nhìn về phương Bắc, Đông nhận biết lòng chàng gợn lên nhiều nỗi luyến thương! Sau phiên trực, trên cầu thang trở về phòng ngũ sĩ quan, đôi khi nghe tiếng hát – từ *radio* của nhân viên trực – văng vẳng trong không gian tràn ngập ánh trăng:

“... Rồi đây dù lạc ngàn nơi,
ta hướng về chốn xa vời...
Nghẹn ngào thương nhớ em, Hà Nội ơi!...” (2)

Đông đứng lặng trên cầu thang, vì niềm thương nhớ dạt dào đang dâng tràn! Nhìn vào bờ, thấy ánh đèn rực rỡ, lung linh, Đông chỉ ước mơ được nắm tay một thiếu nữ, bước chậm chậm trong vùng không gian huyền diệu đó.

Ước mơ như thế, nhưng khi Dương Vận Hạm – LST Landing Ship Tank – Nha Trang, HQ505, cập hải cảng Đà Nẵng vào chiều cận Tết, Đông lại lưỡng lự, không biết chàng nên “đi bờ” (3) hay không; bởi vì Đông không có một thiếu nữ nào để nắm tay! Vừa khi đó, Hoàng, sĩ quan trên HQ505, rủ Đông “đi bờ”.

Lang thang trong thành phố nhộn nhịp vào chiều cận Tết, nghe tiếng *organ* và tiếng hát từ nhà thờ vọng ra, Đông bảo:

–Gần Tết, trời lạnh lạnh, nghe Thánh ca “moa” chịu không được! “Moa” muốn vào xin lễ.

–Thì vào, có gì đâu, Commandant!

Vào đến cửa bên hông nhà thờ, Đông và Hoàng đều lấy “nón kết” kẹp vào tay trái, đưa tay phải làm dấu thánh giá.

Thấy hai “chàng” Hải Quân mặc quân phục tiểu lễ trắng, áo dạ màu xanh đậm, làm dấu thánh giá, nhiều người đứng hàng đầu xích sát vào nhau, ra hiệu mời Đông và Hoàng đứng vào. Đông và Hoàng vừa đứng vào, bản thánh ca do cả hội trường đồng ca cũng vừa dứt. Mọi người ngồi xuống.

Nam nữ học sinh từ phía sau bước ra, sắp hàng dưới bục giảng của Đức Cha. Một nữ sinh bước ra, đứng phía sau ca đoàn nhưng trên một bục gỗ cao. Đông nghĩ có lẽ cô này là giọng nữ chính.

Tiếng *organ* vang lên trầm trầm, uyển chuyển rồi chậm dần để ca đoàn “bắt” vào:

*“Xuân đã về trên quê hương và khắp ruộng đồng.
Xuân đã về Xuân hy vọng mùa xuân vinh quang.
Xin Chúa Trời cho quê hương Việt Nam thái bình...”* (4)

Cô gái đứng phía sau ca đoàn thường ngẩng mặt lên mỗi khi cô hát những chữ ở âm vực cao. Nhìn sòng mũi cao, ánh mắt rực sáng và khuôn mặt diễm kiều của cô gái, Đông xúc động bồi hồi và tưởng như vẻ đẹp thánh thiện của cô gái chờ vờn trong ánh nền lung linh.

Vẻ đẹp thánh thiện của cô gái, tiếng *organ* ngân dài và tiếng ca trong vắt của các nam nữ sinh làm cho tâm hồn của Đông bình bồng, tưởng như thoát khỏi thế giới loạn lạc, đảo điên trên mảnh đất đầy máu và nước mắt này! Đông quên nỗi cô đơn vô tận trên những chuyến hải hành dài hạn! Đông quên tiếng B40/B41 của Việt cộng, từ những khúc quanh ngặt, xé không gian, rơi quanh đoàn chiến đỉnh! Đông quên gương mặt non choẹt của tù binh Việt cộng – khoảng 14, 15 tuổi – nhìn chàng như van lơn! Nhưng Đông chưa quên được khuôn mặt thơ ngây và buổi chia xa với Yên, năm xưa, tại bến cảng Hải Phòng.

Khi nào nghĩ đến Yên, Đông cũng cảm thấy mũi lòng. Đông kín đáo làm dấu thánh giá. Hoàng khẽ nói:

–Khuôn mặt của “cô bé đứng một mình” phảng phất nét đẹp quý phái của Grace Kelly, phải không, Commandant?

Đông gật đầu. Nhìn “cô bé”, Đông chợt nhận biết tình cảm của chàng giao động rộn ràng chẳng khác chi tình cảm chàng dành cho Yên năm xưa.

Bài hợp ca chấm dứt. “Cô bé” bước thẳng đến người đàn ông cao tuổi ngồi cạnh Hoàng và Đông, cúi đầu:

–Dạ, con xin chào Bác.

–Cháu hát hay lắm!

–Dạ, con cảm ơn Bác. Thưa Bác, con xin phép Bác, con đến ngồi với Ba Má con.

Nhìn dáng đi thướt tha của “cô bé”, Đông tưởng như đôi chân của chàng muốn bước theo; nhưng chợt nhớ cương vị của chàng, Đông đành ngồi yên. Hoàng quay sang cụ ông, khẽ hỏi:

–Thưa bác, cô cháu của bác học trường nào ạ?

Cụ ông kể vào tai Hoàng, đáp:

–Cháu nó học trường Phan Chu Trinh.

Tối hôm đó, sau khi trở về chiến hạm, Đông ôm trong lòng hình bóng “cô bé” và tự hứa sẽ cố tìm nàng sau khi chàng đi phép thường niên.

Trong khi Đông đi phép, mỗi khi chiến hạm vào bến sau chuyến công tác, Hoàng xin phép “đi bờ”.

Hoàng ngồi nơi quán nước đối diện trường Phan Chu Trinh. Lúc học sinh tan học, Hoàng đi tới đi lui trước trường, với mục đích tìm “cô bé”. Nhưng vì cô nào cũng đội nón, Hoàng không thể nhận ra ai là “cô bé”.

Một hôm, Hoàng thấy một thanh niên lái Vespa chậm chậm từ trong trường ra cổng. Nhận ra người bạn xưa, Hoàng gọi:

–Trình! Trình ơi!

Trình dừng Vespa, ngạc nhiên:

–Ừa, Hoàng, mi làm chi ở đây?

–Tau tìm một người mà tau không biết tên. Còn mi?

–Tau dạy ở đây. Mi tìm người mà không biết tên! Chán mi quá! Chắc mét con bé nào rồi, phải không? Tả hình dáng, mặt mày của “cô nàng” cho tau nghe, may ra tau sẽ giúp mi.

–Mi vào quán uống nước, nói chuyện.

–Không được! Tau phải kiểm tỳ chi ăn tạm rồi trở lại trường ngay; vì tụi hấn đang tập chung kết cho buổi văn nghệ mừng Xuân.

Hoàng đáp rất thật lòng:

–Tau sẽ mời mi ăn trưa. Còn về “cô bé”, tau chỉ thấy và nghe cô ấy hát có một lần tại nhà thờ thôi. Cô ấy đẹp như lai và giọng *soprano* của cô nàng không thua gì Thái Thanh!

–Rứa thì tau biết rồi. “Cô nàng” là học trò của tau, đệ Nhị C, tên Uyên. Uyên là “thỏi nam châm” của Đà Nẵng đó. Mi là Hải Quân, lang thang hoài mần răng...

–Mi đừng lo, cứ giới thiệu cho tau, mọi việc khác để tau lo!

Trong bữa ăn trưa vội vàng tại một nhà hàng gần trường, Trịnh căn dặn:

–Người ta con nhà gia giáo, nề nếp, mi đừng “ầu tả”, tội nghiệp con người ta, nha!

–Mi biết tính tau “ba gai”, xem đời như... củ khoai; rứa mà không hiểu tại răng từ hôm thấy “cô bé” đến chừ tau nghĩ rằng tau không thể sống mà thiếu “cô nàng”!

–Vừa thôi! Răng giống cái lương rứa, mi?

–Tau nói thật mà!

–Được rồi, ăn xong tau chở mi tới trường. Mi quan sát tụi hấn tập dượt, có nhận xét chi thì cho tau hay.

Ngồi cạnh Trịnh, quan sát nhạc cảnh Hòn Vọng Phu, Hoàng nghiêng sang, nói với Trịnh:

–Mi chọn Uyên vào vai ni là “hết sảy”! Giọng hát của nàng sẽ làm khán giả xúc động nhiều.

Sau màn nhạc cảnh, trong khi Uyên cùng nhóm học sinh rời “sân khấu giả”, Hoàng nhìn nàng không rời. Không hiểu vì trực giác bén nhạy hay là vì bộ quân phục Hải Quân của Hoàng, Uyên quay nhanh lại, nhìn Hoàng. Bốn mắt giao nhau!

Cử chỉ của Hoàng và Uyên không thể nào thoát được ánh mắt của Trịnh. Trịnh cảm thấy se lòng! Vừa khi đó, một nam sinh đến cho Trịnh biết chỉ còn mục hợp ca Ly Rượu Mừng nữa thì buổi tổng dượt sẽ chấm dứt. Trịnh gật đầu, quay sang Hoàng:

–Hoàng! Chỉ còn một mục nữa thôi. Mi muốn đi ăn với tau rồi tối mai trở lại xem văn nghệ mừng Xuân hay không?

–Không được! Tau phải trở lại tàu. Tàu sẽ rời bến tối ni.

–Khi mô mi trở lại?

–Chưa biết, vì tau nhận được lệnh đổi đi Giang Đoàn rồi.

–Giang Đoàn là mấy đơn vị chuyên “wuyính” nhau, phải không?

–Ừ!

–Mi muốn hát một bài để chinh phục cảm tình của Uyên không?

–Mi “đi guốc trong bụng tau”! Cảm ơn mi.

Trịnh đến micro:

–Tôi thành thật cảm ơn các em đã chịu khó tập dượt. Tôi nghĩ rằng đêm văn nghệ mừng Xuân năm nay sẽ thành công mỹ mãn. Nhân đây, tôi muốn giới thiệu với các em người bạn thân của tôi, Trung úy Hoàng. Vì lý do đặc biệt, Hoàng không thể tham dự văn nghệ tối mai. Hoàng có một kỹ thuật trình diễn rất khác lạ. Tôi yêu cầu Hoàng hát tặng chúng ta một bài trước khi các em rời trường để chuẩn bị cho tối mai.

Tiếng vỗ tay vang lên. Hoàng tươi cười, choàng *guitar* qua cổ, đến sau *micro*. Muốn nhân cơ hội này gián tiếp tỏ tình với Uyên, Hoàng nói:

–Xin cảm ơn “thầy” Trịnh, người bạn thân thiết của tôi và cảm ơn các bạn. Tôi xin hát tình khúc bất tuyệt của Elvis Presley: *Its Now or Never*.

Mọi người lại vỗ tay. Hoàng dạo *Cha Cha Cha* rồi “bắt” vào:

*“It’s now or never, come hold me tight.
Kiss me my darling, be mine tonight.
Tomorrow will be too late, it’s now or never.
My love won’t wait...”*

Trong khi Hoàng vừa đàn vừa hát vừa lắc vai vừa gật đầu và đôi chân như đang khiêu vũ, Trịnh nhìn Uyên. Thấy Uyên nhìn Hoàng không rời và môi nàng như mỉm cười, Trịnh cúi mặt, thở dài!...

Suốt ngày đi thăm nhiều nơi quanh Vũng Áng, Đông không thấy nụ cười nào trên môi người dân. Nhưng khi Đông và Hà bước vào nhà hàng trong khách sạn – nơi vợ chồng Đông ngụ lại sau khi rời Hải Phòng – thì lại nghe tiếng nói cười rộn ràng!

Đông và Hà được đưa đến chiếc bàn nhỏ vừa khi một nhóm khách mặc quân phục màu “cứt ngựa” bước vào và cười nói oang oang. Đông cứ trầm ngâm, cố nén vẻ khó chịu vì sự tương phản quá lộ liễu giữa vấn nạn của người dân và từng tràng cười hô hô của nhóm thực khách mặc quân phục.

Nhóm đàn ông ngồi vào chiếc bàn lớn. Bà chủ khách sạn từ đâu bước vào. Nhận ra nhóm khách quen, bà chủ vội bước về chiếc bàn có nhiều người mặc quân phục để chào hỏi. Theo cách thăm hỏi, Đông hiểu rằng những người này là khách thường xuyên. Bà chủ, nhờ kỹ thuật thẩm mỹ, trông trẻ hơn tuổi thật rất nhiều. Một người mặc quân phục hỏi bà:

–Chị Yên! Càng ngày trông chị càng đẹp, càng trẻ ra, lại ăn mặc như mấy “em chân dài”.
Chị đi thi hoa hậu phu nhân, đi!

–Úi giời! Các anh mà thấy tôi lúc trẻ, các anh đi không đành đâu!

Một tên là loi:

–Bây giờ tôi cũng đi không đành, nói gì thấy chị lúc chị còn trẻ.

–Không, thật đấy! Lúc trẻ tôi đẹp lắm cơ. Vì Bố Mẹ tôi không chịu trốn vào Nam cho nên tôi mới cơ cực, phải tham gia đánh Mỹ “kíu” nước; nếu Bố Mẹ tôi di cư thì tôi đã là phu nhân của một “thuyền trưởng” Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) rồi đấy.

–Ôi giời! Lại có chuyện tình đẹp thế cơ?

–Không bịa đâu! Thằng láng giềng của tôi mê tôi lắm, muốn tôi theo gia đình hấn vào Nam nhưng tôi không dám bỏ Bố Mẹ. Sau này nghe tin hấn mang “quân hàm” trung tá và là “thuyền trưởng” chiếc tàu “há môm” đấy.

Đông giật mình, nhìn Yên, nhưng không thể thấy được dấu vết nào của cô láng giềng hiền dịu năm xưa! Một tên khác chuyển đề tài:

–Chị Yên! Ai làm gì phía sau mà nghe ồn ào thế?

–Ô, mấy thằng đui, mù, cụt, què í mà!

–Chúng nó làm gì sau “nhà nghỉ” của chị?

–Cứ lâu lâu có vài người “nước ngoài” về, gọi chúng đến, thuê sân sau của tôi và cho chúng ăn một bữa để giàn cảnh quay phim, quay video đem về bên ấy khoe là đi làm từ thiện! Nghe nói mấy nhóm ấy bảo chúng làm hồ sơ có hình, giấy chứng thương, giấy giải ngũ, v.v. rồi gửi sang bên đó để họ cứu xét xem hồ sơ thật hay giả rồi mới gửi tiền về cho. Làm hồ sơ, chụp hình, tiền cước phí, v.v. cái gì cũng tốn tiền nhiều quá nhưng gửi đi rồi, chờ mãi chả thấy “xu teng” nào gửi về!

Mặt Đông nóng bừng. Đông bậm môi, cổ giần con giận. Hà nắm tay Đông:

–Anh! Mình đang ở Việt Nam!

Vừa khi đó, một người đàn ông mù mắt cõng một người đàn ông mất cả hai chân, bước vào. Mọi người quay sang nhìn. Đông đứng bật dậy, bước nhanh đến bên người đàn ông mù, vừa đưa tay đỡ người cụt hai chân vừa nói:

–Anh thả anh này ra. Tôi giúp hai anh. Hai anh cần gì? Cần đi đâu?

–Thằng này có mắt, tôi có chân, giúp nhau đến đây; vì được biết nơi đây có người trợ giúp Thương Binh V.N.C.H.

Yến bước nhanh đến, lớn tiếng, trong khi Đông “ầm” gọn anh Thương Binh trên tay:

–Lại cũng... trò khỉ nữa! Công sau mở để cho vào tại sao không vào, lại đi cửa chính? Máy người có biết khách của chúng tôi toàn là những người có quyền cao chức trọng hay không, hả?

Đông nhìn Yến, cố lấy giọng trầm tĩnh:

–Không có lý do gì chị phải nặng lời với hai anh này. Chị chỉ tôi ngõ sau, tôi sẽ đưa hai anh này đi ngõ sau.

–Ra cửa, rẽ phải, công màu xanh đây.

Đông chẳng thêm lịch sự cảm ơn người phụ nữ – mà chàng nghĩ rằng đó là “người xưa” của chàng – chỉ quay sang người bị mù, bảo:

–Anh vịn vai tôi, đi theo tôi.

Hà vội bước đến:

–Để em giúp anh ấy đi theo anh.

Thấy vợ chồng Đông như sắp bỏ đi, Yến “tru tréo”:

–Này! Này! Thức ăn gọi rồi, bỏ đi cũng phải trả tiền. Biết chưa?

Đông bảo Hà:

–Em bảo họ cho *room service*. Anh trở lại đón em ngay.

Khi Đông trở lại, Hà bảo:

–Họ bảo không có *room service*.

–Tốt!

Đông bảo người hầu bàn:

–Em cho thức ăn của chúng tôi vào hộp để đem đi.

Sau khi trả tiền, cầm thức ăn bước ra cửa, Đông trầm nghĩ, ngôn ngữ và tư cách của “Yến bây giờ” đốt cháy hình bóng của “Yến ngày xưa”, bên bên cảng Hải Phòng!

Qua khỏi cổng màu xanh, Đông và Hà chợt nghe tiếng hát náo nùng:

*“... Con có hay chăng cha về.
Lời ca hồn nhiên lú lo ngoài kia.
Chinh chiến đã qua một thì.
Tuổi thơ nở trên biết bao ê chề...” (5)*

Thấy nhiều Thương Bình ngồi dọc chiếc bàn dài, Hà không hiểu gì cả. Đông bảo:

–Minh sẽ cùng ngồi ăn với họ.

Thấy Đông trở lại, Châu – anh Thương Bình cụt chân mà lúc nãy Đông đã bế từ phòng khách đến đây – vui mừng:

–Mời anh chị ngồi đây.

Đặt thức ăn lên bàn, gạt đầu chào mọi người xong, Đông và Hà ngồi cạnh Châu. Trong khi nhà bếp dọn thức ăn, Châu nói với Đông:

–Anh biết không, tụi em cơ cực lắm, vậy mà vẫn có người “phe mình” lợi dụng tụi em cho mục đích không tốt của họ!

Chợt nhớ câu Yến nói lúc nãy, Đông hỏi:

–Tôi có nghe như thế, nhưng không biết có đúng là “phe mình” không?

–Nghe họ nói chuyện, tụi em biết. Tụi em bị cộng sản Việt Nam hắt ra khỏi xã hội cho nên tụi em thương nhau lắm, vui buồn gì cũng chia sẻ với nhau. Anh cứ hỏi tất cả mấy “đứa” này xem có “đứa” nào không từng là nạn nhân của trò Việt kiều về kêu gọi, cho ăn một bữa, quay phim, video, bảo làm hồ sơ gửi qua bên, khi họ nhận được, họ sẽ gửi tiền về cho. Tôn tiền chụp hình, làm copy, gửi bưu điện, v.v. Chờ dài cổ chẳng “đứa” nào nhận được đồng xu nào cả. Bị mấy lần như vậy, tụi em “tởn”, ai mời, cho ăn tụi em cũng chẳng thèm tới...

–Thế sao hôm nay...?

–Hôm nay là trường hợp đặc biệt; vì đây là lần đầu tiên tại em sẽ được gặp người mà suốt mấy năm qua đã âm thầm gửi về cho tại em, mỗi “đứa” \$100.00 U.S. đô la.

–Ồ ngoại quốc làm ăn rất cực nhọc mà ai làm được những việc như thế thật là quý. Nhưng làm thế nào người đó biết các anh mà liên lạc?

–Dạ, lúc đầu, người đó được một tờ báo chuyên lo yểm trợ Thương Binh V.N.C.H. giao một hồ sơ để giúp trực tiếp. “Thằng” này cho “thằng” bạn cùng cảnh ngộ với nó địa chỉ của người đó thì “thằng” bạn của nó cũng được người đó cho tiền. Cứ vậy, bây giờ Thương Binh V.N.C.H. cả huyện đều được quà mà không “đứa” nào biết mặt người đó cả.

–Thế hôm nay ai trả phí tổn này?

–Hôm nay là ngày đầu tiên người đó trở về thăm Quê Hương.

–Thế anh gặp người đó chưa?

–Chưa, tý nữa. Nghe nói ông đang đem nước ngọt đến cho từng người là chồng của bà ấy.

Nghe Châu nói đến đây, Hà nói nhỏ với Đông:

–Em về phòng, tý em trở lại.

Đông “okay” rồi nhìn người đang phân phát nước ngọt và thấy khuôn mặt quen quen. Vừa khi đó, người phát nước ngọt ngẩng lên, nhíu mày nhìn Đông rồi vừa reo “Commandant” vừa vội vàng đến bên Đông:

–Commandant làm gì đây?

–Hoàng! Ngày xưa “toi” “ba gai” lắm mà sao bây giờ “toi” làm được những việc như thế này?

–Việc như thế này là việc như thế nào, Commandant?

–Giúp anh em Thương Binh.

–Ô, không! Đó là bà xã của Hoàng âm thầm làm chứ Hoàng không biết. Ngày nay đi thăm Vũng Áng, thấy đồng bào khổ quá, bà ấy khóc rồi mua bánh mì thịt cho trẻ em. Cách đây mấy tiếng đồng hồ, bà ấy nhờ Hoàng đi thuê *micro* và *guitar* để anh em Thương Binh ca hát mừng Xuân. Hoàng cất vắn hoài bà ấy mới “bật mí” chuyện Thương Binh.

Hoàng vừa dứt câu, Đông thấy một thiếu phụ từ khách sạn bước ra. Hoàng vừa gọi vừa đưa tay ngoắt:

–Uyên, lại đây!

Thấy người phụ nữ bước về phía Hoàng, Đông nghi ngờ, quay nhìn Hoàng bằng ánh mắt khó hiểu. Hoàng cười thật tươi, giới thiệu:

–Đây là vị cựu Hạm Phó của anh; đây là Uyên, bà xã của Hoàng.

Nhìn nụ cười của Hoàng rồi thấy cung cách Uyên cúi đầu chào, Đông biết chàng không thể nào nhầm phụ nữ này với “cô bé trong nhà thờ”! Đông thở dài, chưa kịp thăm hỏi Uyên thì Hoàng xin lỗi, đến giờ chàng phải giúp Uyên phân phát quà cho Thương Binh trước khi họ ăn tối và “hát cho nhau nghe”. Đông thấy Uyên và Hoàng trao mỗi Thương Binh một phong bì.

Từ khách sạn bước ra, Hà ngồi cạnh Đông và trao cho chàng một xấp bì thư:

–Đây, em đếm đủ cả. Tớ nữa anh phát cho mỗi ông Thương Binh một bì thư, nhá!

–Em làm cái gì anh chả hiểu?

–Lúc nãy nghe anh Châu nói về việc làm âm thầm của bà nào đó em cảm thấy áy náy là từ trước đến giờ em không biết gì về Thương Binh V.N.C.H. Bây giờ mình có tý quà, anh tặng mấy ông ấy hộ em.

Đông chột hiểu. Từ nãy giờ Ngân Hà vào văn phòng khách sạn xin bì thư, cho tiền vào từng bì thư. Đông nắm tay vợ:

–Em quả thật là người vợ tuyệt vời! Em tặng mỗi người bao nhiêu?

–Dạ, \$100.00 Mỹ kim.

–Anh sẽ đi với em. Nhưng công khó của em, em nên trao tận tay từng người.

Khi trao bì thư cho mỗi Thương Binh, giọng Hà đầy xúc động:

–Chúng tôi không bao giờ quên ơn các anh!

Tặng quà xong, Hoàng và Uyên đến ngồi cạnh vợ chồng Đông, cùng vui vẻ ăn uống với Thương Binh. Ăn xong, Đông cáo từ về phòng, nghỉ – dù Hoàng hết lời năn nỉ Đông ở lại.

Cùng Hà bước lên bậc cấp để về phòng, Đông chợt cảm thấy có lỗi với Hà; vì hình ảnh và tiếng hát cao vút của “cô bé trong nhà thờ” năm xưa đang bùng sống trong lòng chàng. Đông bỗng bật thương Hà, vội nắm tay Hà, thủ thỉ:

–Anh cảm ơn em. Mấy mươi năm qua em đã tận tụy và hết lòng với anh.

–Ồ, cái gì thế?

–Lòng tốt của em đã giúp anh đỡ bị “quê” với Hoàng.

–Có thể mà cũng... bày đặt!

Đông mở cửa, kéo Hà sát vào chàng:

–Em thay đồ. Anh ra lang cang nhìn biển một chốc.

–Lại mơ mộng nữa rồi! Anh thì thôi!

Đông tựa vào lan can, tự hỏi: Từ lúc nào và làm thế nào Hoàng có thể chinh phục được “cô bé trong nhà thờ”? Không thể tìm được câu trả lời, Đông thở dài. Chính lúc đó, hình ảnh “cô bé trong nhà thờ” vào đêm Xuân nào xa lắm, hiện về trong tâm tưởng. Và – giữa khi tâm hồn chàng chùng xuống đến độ thấp nhất – Đông tưởng như có thể thấy được Dương Vận Hạm Nha Trang, HQ505, đang hải hành cuối trời xa. Đông cúi mặt, cảm nhận được từng vết chân kỷ niệm đang dẫm nát tim chàng!

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com>

- (1) và (2) – Giác Mơ Hồi Hương của Vũ Thành.
- (3) – Có nghĩa là rời chiến hạm/chiến đình/đơn vị để đi phố.
- (4) – Xuân Hy Vọng của Nguyễn Kha.
- (5) – Ngày về của Phạm Duy.

*Nguồn: Internet eMail by **Điệp Mỹ Linh** chuyển*